

Se silla löidmine on nenda tulnud. Need Halpi tallo karjatsed, kes seal liggidal, on oma karjaga rabba peäl käinud ja neid pu jurekese ülleskiskunud kuiuma ödse tulle tarbis, mis ö ajal põlletatavad oma hobbuuste karjas. Neid törwase kande kiskudes löidsid nemad ühhe pu otsakest, mis tamme karwa olli. „Eks se ei olle tammepu?“ ütles üks karjapoisike. „Kas näed, se on jo tam, kust wikkati luiska tehhasse!“ Hakkati siis katsuma, kas weel piddi ollema, ja löidsid weel ühhe sure pakko maalt, mis ei jõudnud wäljakiskuda. Kui karjatsed nüüd karja koddõ ajjasid, siis wisid sedda esimest löitud pu-tompi koddõ, ja ütlesid jälle nenda: „Kas se ei olle tam, kust wikkati luiska tehhasse? Meie löidsime küllalt rabba peält; suur pak jäi weel sinna ma sisse, mis meie ei jõua wäljakiskuda, et maad paljo peäl olli.“ Näggid siis sedda koddorahwas, et se tam olli, läfsid ka kohhe waatma, missuggune se pak rabba sees piddi ollema, mis lapsed ei jõudnud wäljakiskuda. Nemad löidsid ka sedda ja tõist ja kolmandat pakku, mis silla wisil maas ollid, said issi kül tammepuid, ja küllarahwas ka, kes seal liggidal on, ja mitto koormat said ka weel kaugelegi ärrawidud.

Pikse wallitsus.

Nägiwad weel praego rahwas mõnes ma nurkas, kes enast wana rahwa käest ehk suust ütlewad kuulnud nenda rägitawad, et igga suil issi pikne peab mürristama. Piksed peawad seitse wennaksed ollema. Kaks wenda nende seas peab wägga waljo ja wihhase süddamega ollema, kes ei anna armo, ei pule egga kiwwile, ei inimesele egga ellajatele; siis kaks wenda jälle wägga wagga ja pehme süddamega, kes agga tassase healega ning wägga pissut

forda suiipikmel mürristawad; kolm wenda, kes jälle parraja wisi peäl mürristawad ning kes ei olle wägga wihhased, egga tassased ning kolmekeste pärristiko, iggamees tõine tõise järrele, omal suil pikse seadust ehk wallitsust on yiddamas. Kui nendega kolm aastat mödalainud, siis tulleb jälle üks wägga wihhane wend ehk pikne, kes kellegile ei kingi, olgo mis ette pudub, kes kõige sui kärkib ja lõhhub. Selle järrele tulleb se wägga pehme süddamega ja siis jälle need kolm üllewal nimetud piknet, kes ei olle wihhased, ei ka waggad, waid parrajad, omal kõrral üks tõise järrele. Kui nende wallitsuse aastad ärralõynud, siis tulleb se tõine wihhane wend, kes ei holi saksast egga maast, kes õige pörrutaja on, weel wihhasem, kui üllemal nimetud kurri ehk wihhane wend olli. Selle järrele tulleb üks wend, kes waggam kui se tõine wagga on. Nenda wallitsewad nemad kõif oma kõrda möda mailma otsani.

Neid aego peawad sure merre ja ranna rahwas, nenda kui kallamehhed, kes wanaks ja targaks arwata, alles arwo peäl. Nemad ütlewad oma norematele nenda: Kui teie näete, et Jürripääw rede on, siis teädke, et sel suuwel saab wihhane pikne ollema. Sellesama wihhase pikse wallitsuse ajal saab paljo pöratsid ehk hullu koere ollema, ja mets paljo kahjo ellajatele teggema. Selle wihhase pikse järrele tulleb waitne pikne, ja selle wallitsuse al on karta, et wilja äppardust tulleb. Siis tullewad kolm ühhesuggust pikse suuwe järrestiko, ja need on kolm wägga head õnnistuse aastat kõige asjade polest. Kui Jürripääw olleks esmaspä juhtund, siis olleks needfamad kahjud karta, mis redine Jürripääw on teinud.

Mis siin pikse wallitsusest rägitakse, ei wõtta kalendriteggia kül mitte uskwaks, egga sowi ka, et luggejad sedda pealsid uskma; siiski on tema sedda